

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1206/2015
Рж 282/2015
24.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у правној ствари тужиоца Д.Ј. из Р. код В., чији је пуномоћник Ж.Р., адвокат из А., против туженог ЈП ПЕУ "Ресавица", у реструктурирању део предузећа Алексиначки рудник, ради накнаде трошкова превоза, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против исправљеног решења Апелационог суда у Нишу Р1 31/14 од 07.05.2014. године и ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3192/13 од 21.01.2014. године, у седници одржаној 24.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца изјављена против решења Апелационог суда у Нишу Р1 31/14 од 07.05.2014. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3192/13 од 21.01.2014. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3192/13 од 21.01.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Нишу, Судска јединица у Алексинцу П1 3039/13 од 27.08.2013. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени накнади трошкове превоза ради одласка и повратка са посла од места стварног боравка до Алексинца, у периоду и износима са каматом, како је то све ближе означено у изреци. Одбијен је захтев тужиоца којим је тражио накнаду трошкова поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужилац је изјавио ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку, због погрешне примене материјалног права и ради уједначавања судске праксе.

Апелациони суд у Нишу решењем Р1 31/14 од 07.05.2014. године није дозволио посебну ревизију тужиоца у смислу члана 404. ЗПП.

Против наведеног решења тужилац је изјавио жалбу из свих законом прописаних разлога.

Одлучујући о жалби тужиоца на основу члана 404. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), Врховни касациони суд је испитао побијано решење другостепеног суда, применом члана 386., у вези члана 402. Закона о парничном поступку, па је нашао да је жалба неоснована.

У поступку доношења ожалбеног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач.1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени апелационог суда, односно Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

Правилан је закључак Апелационог суда у Нишу да у конкретном случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. став 1. ЗПП. Наиме, правилно је примењено материјално право из члана 118. став 1. тачка 1. Закона о раду, па не постоји оправдана потреба за одлучивањем о посебној ревизији у овом спору.

На основу члана 401. став 1. тачка 2., у вези члана 404. став 3. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11), ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима кад се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретности или потраживање у новцу, на предају ствари или извршење неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овом спору из радног односа који се односи на накнаду трошкова превоза поднета је 20.02.2012. године, а тужилац је по том основу тражио исплату износа од укупно 79.680,00 динара, што представља ревизијом побијани део правноснажне пресуде.

Како се у конкретном случају ради о спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу, у коме вредност спора побијаног дела од 79.680,00 динара не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем

курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.